

ת"פ 15199/04/10 - מדינת ישראל - להב 433 יחידת התביעות נגד אולגה הרט-קלאב, ירוסלב הרט - לא בעניינו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15199-04-10 מדינת ישראל נ' הרט-קלאב ואח'
בפני כב' השופט רפי ארניה
תיק חיצוני:

המאשימה: מדינת ישראל - להב 433 יחידת התביעות ע"י ב"כ עוה"ד
דובז'יק ושדה

נגד

הנאשמים: 1. אולגה הרט-קלאב ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן
2. ירוסלב הרט - לא בעניינו ע"י ב"כ עו"ד דניאל חקלאי

החלטה (בעניין הנאשמת 1 בלבד)

בקשה להתיר לנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") לחזור בה מהודייתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון.

כתב האישום

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום ארוך המייחס לה 36 עבירות מירמה, בהיקף של 2,347,000 ₪.

ביום 18.4.2012, ובעקבות הסדר טיעון שנקשר בין המאשימה לבין הנאשמת, תוקן כתב האישום והועמד על 31 עבירות מירמה כאשר היקף המירמה לא השתנה.

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשמת מספר פרשיות, כדלקמן:

פרשת רבקה

1. במהלך שנת 2009 ניפקה הנאשמת לגב' רבקה יוסף אשר היתה מובטלת (להלן: "רבקה") תלושי שכר מזוייפים על פיה עבדה רבקה לכאורה במקומות עבודה שונים. היא אף ניפקה לרבקה, בערת מר בני נסימוב (להלן: "בני") תעודת זהות מזוייפת הנושאת את פרטיה של אחרת, הגב' עליזה טולדנו, אך נושאת את תמונתה של רבקה.

כמו כן קיבלה הנאשמת ממר יורי בלוטין (להלן: "יורי") תלושי שכר מזוייפים ודפי חשבון מזוייפים של בנקים שונים. הנאשמת הורתה לרבקה להזדהות כעליזה טולדנו ולפתוח, בהסתמך על המסמכים המזוייפים המפורטים לעיל, חשבונות בנק בבנקים שונים בארץ ומוסדות פיננסיים נוספים, לקבל מהם פינקסי שיקים וכרטיסי אשראי, ולקבל

מסגרת אשראי התואמת את המשכורת הלכאורית שבתלושי השכר.

רבקה פעלה בהתאם, ובהוראותיה של הנאשמת ביצעה משיכות יתר וחרגה ממסגרות האשראי שניתנו לה בהסתמך על המסמכים דלעיל. הכסף שקיבלה רבקה הועבר בחלקו הגדול לנאשמת וחלקו הקטן נותר בידי רבקה.

כמו כן, הורתה הנאשמת לרבקה לבצע, באמצעות כרטיסי האשראי וההמחאות, עיסקאות שונות בסכומים ניכרים. הרכוש שנרכש על ידי רבקה בעיסקאות אלו נותר חלקו ברשות רבקה וחלקו נמסר על ידי רבקה לנאשמת.

כמו כן הורתה הנאשמת לרבקה לקבל הלוואה מחברת האשראי אקסטרא ליסינג ובאמצעותו לרכוש בשתי הזדמנויות שונות שני רכבים. רבקה מסרה את הרכבים לנאשמת, אשר מסרה אותם לאחר.

פרשת בני

2. במהלך שנת 2009 הנאשמת מסרה לבני תמונה שלה וזה שתל אותה בתעודת זהות ע"ש גב' לובוב ליפשיץ. בהסתמך על תעודה זו ובהסתמך על מסמכים מזוייפים נוספים פתחה הנאשמת חשבונות בנק ומסרה לו את המסמכים המזוייפים במטרה להניח את דעת הבנק כי מדובר במי שעובדת בעובדת קבועה ומשתכרת לכאורה את האמור בתלושים המזוייפים.

פרשת יורי

3. במהלך השנים 2008-2009 פירסמה הנאשמת יחד עם יורי מודעה בעיתון מקומי בשפה הרוסית, בעיר אשדוד, על פיה תוכל לסייע לפונים אליה באישור הלוואות בנקאיות. אל הנאשמת פנו אנשים רבים אשר לא היו זכאים לקבל הלוואה בנקאית או אשראי בנקאי, בשל הכנסה נמוכה או בהיותם ללא הכנסה כלל.

לצורך כך קשרה הנאשמת עם אדם בשם יבגני עזיזוב (להלן: "עזיזוב") אשר פתח עסק בשם "קייפר מערכות אזעקה" (להלן: "קייפר"). קייפר לא העסיקה הלכה למעשה עובדים ולא היתה בה פעילות עסקית כלשהי. עזיזוב הנ"ל פתח גם חשבון עסקי בבנק הדואר על שמו. הוא היה בו מורשה חתימה יחיד אך בפועל פעל ומילא אחרי הוראות הנאשמת ויורי.

הנאשמת הפקידה בחשבון הבנק של עזיזוב מעת לעת סכומים שונים, אותם הורתה לעזיזוב להעביר לחשבונות דורשי ההלוואות בבנקים וזאת על מנת להניח את דעת הבנקים כי משכורת דורשי ההלוואה מועברת בצורה מסודרת אל חשבונותיהם, משל היו מקבלי משכורת הלכה למעשה. כמו סיפקו הנאשמת ויורי לדורשי ההלוואות מסמכים מזוייפים המעידים, לכאורה, על משכורתם.

התנהלות דומה היתה ליורי גם עם אדם בשם אדיוגריב אהרונוב.

על בסיס מסמכים אלה קיבלו דורשי ההלוואות הלוואות מבנקים, אשר חלקם הועברו לנאשמת ולבעלה (הנאשם האחר כאן).

כמו כן, הנאשמת השתמשה - בין אם בזהותה בין אם בזהותה כלובוב - במסמכים מזוייפים שבגינם קיבלו הנאשמת ובעלה הלוואות שונות מבנקים שונים לרבות משכנתא משותפת ומספר הלוואות לרכישת רכב.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

4. ביום 3.7.2011 עת היתה הנאשמת מיוצגת ע"י עו"ד ברקוביץ, מסרה הנאשמת תשובה בכתב לכתב האישום. בתמצית ניתן לאמר כי הנאשמת אישרה נכונות חלק נכבד מהפעולות המיוחסות לה אך טענה כי עומדת לה הגנת הכורח שבסעיף 34"ב לחוק העונשין עקב לחצים שהפעיל עליה יורי.

הסדר הטיעון

5. ביום 31.1.2012 החלה שמיעת פרשת הראיות בתיק, ונשמעה עדותו של יורי. יורי העיד באריכות וקשר את הנאשמת לכל המעשים המיוחסים לה, המצויים בידיעתו. למעשה, ניתן להתייחס לעדותו של יורי כאל עדות שכיב - מרע, שכן בעת מתן עדותו בבית המשפט, יורי היה חולה כבר במחלה ממארת קשה ביותר, וזמן מה לאחר מתן עדותו זו- הלך לבית עולמו.

יורי העיד בחקירתו (עמ' 20 ש' 10-15) כי הוא מוסר את העדות על מנת לנקות את מצפונו טרם פטירתו: ש. אתה יודע שישכתב אישום כנגדך, ובסיטואציה שאתה נמצאלת בה החלטת לבוא להעיד ולספר את הדברים? ת. מכל מה שעשיתי עד תשי"ז לא טוב זה לא חוקי ולא יפה וברמת העקרון זה לא האופי שלי לעשות אתה דברים האלו, אני משאיר אתה ענין שלהכסף בצד, למרות שאני נמצא במצב שאוטוטואני אפגש עם מי שאני אפגש, אני באמת רוצה לסגור אתה מעגל הנפשי שלי כי לאני יודע שיש אתה עבירה מה שאני עשיתי כמובן יהיה דיון, זה חשבון נפשי פנימי שלי. לא משהו מעבר."

לאחר עדותו של יורי, הדיון נקבע להמשך ליום 18.4.2012.

6. ביום 16.4.2012 הודיע ב"כ המאשימה לבית המשפט, בהודעה בכתב, כי המאשימה והנאשמת באמצעות באי כוחה הגיעו להסדר טיעון. לבקשה צורף גם הסכם להסדר טיעון (ת/15) **חתום על ידי הנאשמת וב"כ**, על פיו הנאשמת תחזור בה מכפירתה ויוגש כנגדה כתב אישום מתוקן אשר נוסחו מצורף להסכם. עוד נאמר בהסכם הנ"ל כי "התביעה תעתור לעונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי".

7. בדיון שהתקיים בפני ביום 18.4.2012 ביררתי עם הנאשמת האם הינה מבינה את משמעות הודייתה, ולאחר שהתרשמתי כי היא מבינה מצויים את משמעות הדברים, היא הודתה בפני בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: **"ישיבת ההרשעה"**).

על בסיס הודיה זו הרשעתי את הנאשמת ב- 31 אישומים, בעבירות כדלקמן:

עמוד 3

- 28 עבירות של קבלת דבר במרמה;
30 עבירות של זיוף מסמך בנסיבות מחמירות;
23 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע;
17 עבירות של התחזות לאחר במטרה להונות;
5 עבירות של גניבת כטיס חיוב;
7 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב;
29 עבירות של שימוש במסמך מזויף;
5 עבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה;
בהתאם להסדר הטיעון, נשחה הנאשמת לשיות המבחן לצורך קבלת תסקיר.

הבקשה דנא

8. ביום 4.2.2013 הגישה הנאשמת, באמצעות ב"כ הנוכחית, בקשה לחזרה מהודיה.
- בבקשה נטען כי עד להודייתה בבית המשפט היתה הנאשמת נתונה ללחצים רבים ואיומים מגוונים שהופעלו כנגדה וכנגד בני משפחתה. הנאשמת טענה כי אולצה לעשות את המעשים המפורטים בכתב האישום, וכן אולצה להודות בו משום שאותם גורמים הסבירו לה שהיא צריכה לקחת את האחריות למעשים.
- רק לאחר מתן הודייתה נודע לנאשמת כי הגורם העברייני שאיים עליה נפטר, ולפיכך, חלק ניכר מהלחצים שהועלו עליה אינם עוד, וכי כעת הינה מבקשת לטעון לחפותה.
- עוד נטען כי עו"ד ברקוביץ, בא כוחה הקודם של הנאשמת, מסר לנאשמת מידע בלתי מדויק אודות הסדר הטיעון ותוכנו. לטענת הנאשמת, הוסבר לה שכתב האישום המתוקן יכיל מספר מצומצם של סעיפי אישום בלבד. רק אצל קצינת המבחן הסתבר לה כי הורדו 5 סעיפי עבירה בלבד, כך שבפועל היא הורשעה ב - 31 אישומים ולא לכך היא הסכימה.
- עוד טענה הנאשמת כי עו"ד ברקוביץ צילם, עובר למועד הסדר הטיעון, רק 20% מחומר החקירה, ועל כן החל לנהל הוכחות וטען טענות מקדמיות כשעיקר חומר הראיות אינו מצוי בפניו.
9. הנה כי כן, אם לסכם את טענותיה של הנאשמת, הנאשמת מצביעה על שלוש עילות אשר בעטיין, לטענתה, יש להתיר לה לחזור בה מהודייתה:
- האחת - כשל ביצוע, הנובע מכריתת הסדר טעון לאחר צילום 20% מחומר החקירה בלבד;
- השניה - טעות בהבנת הסדר הטיעון;
- השלישית - אילוץ שגרם לה לחתום על הסדר הטיעון.

הדיון בבקשת הנאשמת התקיים סיום 21.12.2014. בדיון בבקשה העידו בפני הסניגור עו"ד ברקוביץ', אשר הוזמן בהתאם לדרישת ההליכה הפסוקה (ע"פ 9145/11 מרעי נ' מ"י (1.5.2013), וכן הנאשמת.

לאחר שמיעת העדויות ולאחר עיון בטענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את בקשת הנאשמת, מן הטעמים שיפורטו להלן.

חזרה מהודיה - הדין וההלכה הפסוקה

10. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי מתיר לבית המשפט להרשות לנאשם לחזור בו מהודייתו "מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

ההשקפה המקובלת בפסיקה הינה כי חזרה מהודיה תתאפשר בנסיבות חריגות בלבד (ע"פ 3227/10 פלוני נ' מ"י). אין חולק כי במקרים בהם הבקשה לחזרה מהודיה באה לאחר גזר הדין - המשוכה הינה גבוהה, ואילו במקרים בהם הבקשה הינה טרם מתן גזר הדין הגישה הינה ליברלית מעט יותר (ע"פ 6952/10 בשימוב נ' מ"י, ע"פ 635/05 דענא נ' מ"י).

בענייננו, מצויים אנו בקשת המקרים "הליברלית מעט יותר", אם כי עדיין הכלל הוא שאין להתיר חזרה מהודיה אלא אם קיימות נסיבות מיוחדות המטות את הכף לכיוון זה. יש להדגיש עניין זה כדי למנוע סחף, שהרי אין מקום לנקוט בעמדה שבכל מקרה בו נאשם יחזור בו מהודייתו לפני מתן גזר הדין, בית המשפט יעתר לבקשתו. לא רק שזה איננו החוק, אלא גם שאין מקום להפוך הקערה על פיה ולקבוע שהחריג הוא הכלל.

11. בעניין ע"פ 3754/91 סמחאת נ' מ"י הובאו השיקולים והנסיבות אשר על בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה מעין זו, בעיתוי זה:

"בבוא בית המשפט לשקול, אם לתת לנאשם רשות לחזור בו מהודאתו לפני גזרהדין, לא די, לדעתי, בבירור השאלה, אם ההודאה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם. **סבורני, כי גם אם השתכנע בית המשפט בכך, עוד עליו לשאול עצמו, מהי הסיבה הכנה והאמיתית אשר מביאה את הנאשם לבקש את החזרה מן ההודאה.** אם סובר הנאשם, כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם "נימוקים מיוחדים", הנדרשים בסעיף 153(א) הנ"ל."

עוד ר' בעניין זה ע"פ 3165/08 עאמר עסאלה נ' מ"י שם נקבע כי:

"עניינו הרואות, כי כחוט שני עיקרי עוברת, בראש וראשונה, שאלת רצונו החופשי והבנתו של הנאשם בשעת ההודיה"

בעניין זה ר' עוד: רע"פ 7964/13 יוחנן רובינשטיין נ' מ"י (31.12.2013) שם נאמר:

"בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי כאשר הבקשה לחזרה מהודיה מוגשת לאחר הכרעת הדין אך לפני שלב גזר הדין יש להחיל מבחן מקל המאפשר למבקש לחזור בו מהודייתו, ככל שבית המשפט משתכנע כי הבקשה מבוססת על רצונו הכן להילחם על חפותו, ולא על חישוב טקטי אשר נועד להשגת רווחים משניים"

ועוד ר' בעניין זה רע"פ 2065/14 מחמד אבו מדיג'ם נ' מ"י (9.6.2014), וכן ע"פ 628/13 פלוני נ' מ"י (20.3.2014) שם נאמר:

גם במקרים שבהם ביקש נאשם לחזור בו מהודיתו טרם גזירת הדין, נפסק כי "אין להיעתר לבקשה באופן אוטומטי, אלא יש להתחשב ביתר הנסיבות" (ע"פ 5561/03 הנ"ל, בעמוד 152). פסיקה זו היא פועל יוצא מדרישת החוק ל"נימוקים מיוחדים שיירשמו", הכרח בל יגונה מפאת "גורמי היציבות, הוודאות והאמינות החיוניים להליך הפלילי" (רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל (30.3.2009), להלן: עניין אמסלם וראו שם את חילוקי הדעות). כאמור, לעיתוי הבקשה לחזרה מהודיה ניתן משקל רב (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (10.6.2013), להלן עניין שניידר), אך המבחן המהותי אשר על-פיו תוכרע בקשת נאשם לחזור בו מהודיתו הוא "מבחן המניע", קרי "האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המניע" (שם, בפסקה 20; ראו גם עניין אמסלם הנ"ל). כך למשל תיתכן תכסיסנות מצד נאשם גם טרם מתן גזר הדין, כאשר הוא מגלה שניתן לגביו תסקיר שלילי שעלול להשפיע לרעתו בשלב הטיעונים לעונש (שם, בפסקה 10) או במטרה להתיש את העדים (ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.1.2011)) ועוד.

גישה מקלה יתר על המידה כלפי נאשם המבקש לחזור בו מהודיתו מוסרת בידו כוח שניתן לנצלו לרעה. יוכל נאשם להודות במסגרת הסדר טיעון, לגרום בכך לביטול שלב ההוכחות, ולימים, לפני גזר הדין, יבקש לחזור בו מהודיתו. בינתיים עלולות ראיות התביעה להישחק, וחקר האמת ידחק. אין לאפשר זילות שכזו ביחס להודיה: "יש להתייחס להודאת נאשם בתוך כותלי בית המשפט ברצינות הראויה. הנאשם אינו בגדר 'סוחר בשוק' המשפט הפלילי. הוא אינו רשאי לשמור את כל הקלפים באמתחתו ואינו בן חורין לעבור מהודאה לכפירה בכלעת אשר יחפוץ" (ע"פ 3227/10 פסקה 4). אין לאפשר שימוש לרעה בזכויותיו של נאשם. רשות לנאשמים לחזור בהם מהודיתם ולחזור לשלב ההוכחות, מסיגה לאחור גם את המתלוננים שחפצים בסיום הפרשה, בשיקום, במבט צופה פני עתיד, מבלי לדוש עוד בכאבם. לא בכדי מורה החוק כי יש צורך ב"נימוקים מיוחדים שיירשמו", כדי שהודיה והסדר טיעון לא יהיו תלויים על בלימה, על מנת להבטיח בטחון, יציבות ורצינות.

12. הנה כי כן, על מנת שבית המשפט ישתכנע כי יש להתיר לנאשם לחזור בו מהודיתו בשלב זה, עליו להוכיח אחת מעילות אלה:

א. כי ההודיה לא ניתנה מתוך רצון טוב וחופשי;

ב. כי טעה טעות בתום לב בשיקוליו בעת שהודה, והוכיח שהמטרה הכנה היחידה העומדת בפניו הינה הוכחת חפותו.

צילום 20% מחומר החקירה בלבד

13. נקודת המוצא העובדתית הינה כי אכן, חודשיים עובר לכריתת הסדר הטיעון היה בידי הסניגור, עו"ד ברקוביץ' רק כ - 20% מחומר החקירה. עובדה זו אושרה על ידי עו"ד ברקוביץ' בחקירתו הנגדית (עמ' 48 ש' 8-13).

דא עקא, במה דברים אמורים?

מסתבר כי המדובר בחומר חקירה הכולל כ - 13,000 עמודי חקירה. עו"ד ברקוביץ' העיד (עמ' 47 ש' 17) כי ביקש מהנאשמת לדאוג לצילום חומר החקירה וכי:

"ביקשתי מהנאשמת הרבה מאוד פעמים ללכת ולצלם את כל חומר החקירה, וכל פעם היא חזרה אלי עם טענה שזה יקר מאוד, היא לא מצליחה לצלם את כל החומר, ידיי די מוגבלות מבחינת היכולת לעזור לה, בסופו של דבר לא קיבלתי ממנה את כל חומר החקירה אלא רק את חלקו."

ובהמשך (עמ' 50 ש' 1):

"הנאשמת לכל בקשותי להביא בפניי מסמכים אשר מחזקים את טענותיה לא עשתה מאומה חוץ מאשר חזרה על הטענות שלה אפילו לא ציינה את השם של תומר אלון שאת ציינת בפני. כעת היא לא המציאה לי ולא הראתה לי שום מסרון שמופיע במזכר, היא לא הראתה לי, זה לכאורה מצוי אצלה, ולא בחומר הראיות, והיה לי מעט מאוד. כאשר אני אומר שביקשתי דרשתי ועמדתי על זה לצלם את כל חומר הראיות והיא סירבה"

הנאשמת בחקירתה הנגדית אישרה כי היא זו שהלכה לצלם את חומר החקירה (עמ' 6 ש' 6-10).

14. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיך לכך, או בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו"

הנה כי כן, הוראה זו מקנה את זכות העיון וההעתקה של חומר החקירה לנאשם עצמו, לסניגורו, ולאדם שהסניגור הסמיכו לכך.

נקודת המוצא הינה מתן שיקול דעת לנאשם באשר לזהות המעין והמצלם. ברור לחלוטין כי צילום על ידי אדם אחר או על ידי הסניגור עשויים להיות כרוכים בהוצאות לנאשם. קל וחומר, בענייננו, כאשר מדובר בחומר חקירה בהיקף כה נרחב. לכן, ועל מנת שלא לחשוף את הנאשם לחיוב בהוצאות גבוהות עקב הצילום, הקנה המחוקק את זכות העיון והצילום גם לנאשם עצמו.

15. בנסיבות אלה, משבחרה הנאשמת שלא להשתמש בשירותים של אחר לצורך צילום חומר החקירה,

אלא החליטה לצלם את החומר בעצמה, תוך עיונו וסיווגו בעצמה - אין היא יכולה לבוא בטרוניה לבא כוחה בכך שהסדר הטיעון נכרת לאחר עיון רק ב - 20% מחומר החקירה. הנאשמת היא זו שבחרה אילו חומרים לצלם מתוך חומר החקירה, ואיזה מהם להביא בפני בא כוחה. היא זו שבחרה להתקשר בהסדר הטיעון על אף שידעה שטרם צילמה את מרבית חומר החקירה. היא לא היתה חייבת לפעול כך. היא יכולה היתה לבחור באופציה אחרת, אך בחרה שלא לעשות כן, ככל הנראה מטעמים כלכליים. זוהי כמובן זכותה, אך אין היא יכולה להישמע כעת בטענה שזו עילה מספקת לחזרתה מהודייתה, במסגרת הסדר טיעון.

16. ממילא וכפי שאבהיר להלן, הנאשמת הבינה היטב את משמעות הודייתה בישיבת ההרשעה, כך שאין לבקשה זו על מה שתסמוך.

טעות בהבנת הסדר הטיעון

17. הנאשמת טענה בעדותה כי הודתה בכתב האישום המתוקן לאחר שיחה של דקות ספורות עם סניגורה מחוץ לאולם בית המשפט, במועד ישיבת ההרשעה:

"הוא הציג לי מכתב של 5 אישומים שהיו מסומנים בצהוב, הוא אמר לי שאנחנו מקבלים עבודות שירות. אני התעצבנתי שאלתי למה אני אודה הוא אמר לי שהוא עוה"ד שלי ואת תסמכי עלי ותקבלי עבודות שירות"

(עמ' 53 ש' 30)

ובהמשך:

"זה היה במשך 3 דקות. שאלתי מה הלחץ הוא אמר לנו לחתום עכשיו עכשיו להיכנס...הוא אמר לי תחתמי, אל תעיזי לא לחתום"

(עמ' 56 ש' 32)

גירסה זו של הנאשמת נתמכת בעדות בעלה, הנאשם 2.

18. **דא עקא, גירסה זו הינה מופרכת לחלוטין.**

כאמור, ישיבת ההרשעה התקיימה ביום 18.4.2012, ואולם, **כבר ב - 16.6.2012 הגיע למזכירות בית המשפט ההסכם בדבר הגעה להסדר טיעון, כאשר הוא חתום על ידי הנאשמת.**

מכאן נובע בבירור כי גירסתה של הנאשמת פשוט אינה אמת. לא ייתכן שהיא חתמה על הסדר הטיעון מחוץ לאולם בית המשפט, בבוקר ישיבת ההרשעה, כפי גירסת הנאשמת, מקום שההסדר החתום עצמו נמצא בתיק בית המשפט, כבר 48 שעות.

עובדה זו גם מתיישבת עם גירסתו של עו"ד ברקוביץ' לפיה הנאשמת חתמה על הסדר הטיעון לאחר שהיא סיפרה לו את גירסתה. הוא הבהיר לה שאין לה למעשה הגנה, התרשם שהיא מבינה היטב את האישומים, את השלכות ההרשעה, ואת התוצאות האפשריות של ניהול הליך עד תום לעומת מצב של נטילת אחריות והודיה והצגת נסיבותיה האישיות המיוחדות בפני בית המשפט (עמ' 48-49).

19. מעבר לכך: כזכור, גירסתה של הנאשמת היתה כי הבינה שבמסגרת הסדר הטיעון תורשע רק ב - 5

פרטי אישום.

דא עקא, במהלך ישיבת ההרשעה הסברתי לנאשמת את משמעות הודייתה ואת העובדה כי בית המשפט אינו כבול להסדר הטיעון. כמו כן הקראתי, במסגרת הכרעת הדין, את כל סעיפי ההרשעה, המחזיקים כאמור 31 אישומים, ורשימה ארוכה של סעיפי חיקוקים.

לא עולה על דעתי שבמהלך הקראת הכרעת הדין הנאשמת לא הבינה כי אינה מורשעת אך ורק ב - 5 אישומים. הנאשמת העידה בפני במסגרת הליך זה. דיבורה היה שוטף. היא מבינה ודוברת את השפה העברית היטב, וברמה גבוהה. עד כדי כך היתה שפתה קולחת, שנאלצתי להפסיק את עדותה מספר פעמים, שכן קלדנית בית המשפט לא הספיקה לרשום את דבריה, והסברתי לה כי היא חייבת להאט את שטף דיבורה, על מנת שדבריה יירשמו.

הנה כי כן, אין המדובר בעולה חדשה או במי שהעברית אינה שפה השגורה על פיה. המדובר באישה דעתנית, השולטת היטב בשפה העברית, ואין ספק בעיני כי אילו היה פער בין הבנתה את הסדר הטיעון לבין הכרעת הדין שהוקראה לפרוטוקול, הרי שהיתה עומדת מיד על שלה וחוזרת בה מכפירתה. העובדה שלא עשתה כן, אלא **רק 9 חודשים לאחר ישיבת ההרשעה**, מעידה כי הנאשמת הבינה היטב את הסדר הטיעון. הוא לא היה זר לה או חדש עבורה, והוא שיקף לחלוטין את אומד דעתה.

מעבר לכך, כמנהגי, ובהתאם להוראת סעיף 134(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, עותק מפרוטוקול ישיבת ההרשעה נמסר במעמד הדיון הן לנאשמת והן לסניגורה.

נסיבות משפט זה, לרבות אופן מתן עדותה של הנאשמת בפני, מלמדים כי הנאשמת קוראת וכותבת עברית היטב.

לא עולה על דעתי כי הנאשמת קיבלה את עותק הפרוטוקול ולא הבינה במה היא הורשעה בהתאם לאמור בו. לא עולה על דעתי כי לא הבינה כי הורשעה בהרבה יותר מכפי הבנתה את הסדר הטיעון, לשיטתה. לא עולה על דעתי שידעה על פער זה ובמשך 9 חודשים החרישה.

לכן, מסקנתי הינה כי אין כל בסיס לטענת חוסר ההבנה של הסכם הטיעון והוא פשוט אינו נכון. האמת היא שהנאשמת חזרה בה מהודייתה מטעמים טקטיים ולא ענייניים, אשר יפורטו בהמשך.

אילוץ

20. הנאשמת טענה כי הודתה בכתב האישום המתוקן, רק עקב אילוץ שכפה עליה אחר, אדם בשם תומר אלון ז"ל (להלן: "**תומר**") ומקורבים מטעמו, אשר היה עבריין ולחץ עליה להודות בכל האישומים. אילוץ זה פסק, לטענת הנאשמת, עם מותו של תומר ביום 18.12.2012, ולכן ביקשה לחזור בה מהסדר הטיעון. הנאשמת טענה עוד כי תומר היה אח של קצין משטרה בתחנת אשדוד בה נחקרה, והיה מודע לכל צעד בחקירה והעביר לה מסרים שונים.

בכל הנוגע לטענה זו הגעתי לכלל מסקנה כי חזרת הנאשמת מהודייתה נגועה בשיקולים טקטיים פסולים.

21. ראשית, הנאשמת אישרה בחקירתה הנגדית כי במהלך ניהול המשפט ובמהלך ישיבת ההרשעה, לא הופעל עליה שום לחץ פסול.

הנאשמת מסרה בעדותה שתומר לחץ עליה מתחילת החקירה להודות ו"לסתום את הפה" שאם לא כן יבולע לה, וכי בתה תיאנס. עוד טענה כי הנאשמת כי אותו תומר אלון היה נוכח באולם בית המשפט בזמן הדיונים בעניינה.

ואולם בחקירה הנגדית הסתבר כי לא כצעקתה. הנאשמת אישרה בחקירתה הנגדית כי הלחצים שהופעלו עליה היו במהלך החקירה ולא לאחר הגשת כתב האישום:

"את טוענת שהכריחו אותך להודות בכתב האישום?"

ת. כן. אבל לא בכתב האישום"

(עמ' 60 ש' 20-21)

בהמשך אישרה הנאשמת כי תומר לא היה באולם המשפט בזמן הדיונים בתיק זה, וכי אינה זוכרת אם במועד ישיבת ההרשעה היה באולם (עמ' 61 ש' 15-17).

הנה כי כן, הנאשמת הבהירה כי ככל שהופעלו עליה לחצים כלשהם הרי שהם היו טרם הגשת כתב האישום. איש לא לחץ עליה לחתום על הסדר הטיעון ב - 16.4.2012 או להודות בכתב האישום המתוקן בישיבת ההרשעה.

יתירה מכך, הנאשמת טענה כי קיבלה מסרונים ושיחות טלפון מאימות מתומר או מי מטעמו במהלך תקופת ההליך המשפטי. לשאלה לאילו מספרים התקשרו המאיימים השיבה שאינה זוכרת:

"כל המספרים לא זוכרת את המספרים. זה היה משפחתי"

(עמ' 57 ש' 27)

22. זאת ועוד: אני סבור כי הנאשמת מנצלת את פטירתו של מר אלון כקרדום לחפור בו ולחזור בה מהודייתה במסגרת ההסדר בכתב האישום המתוקן.

ראשית, עו"ד ברקוביץ' העיד כי לא שמע את שמו של תומר מעולם, והנאשמת מעולם לא סיפרה לו עליו דבר, מטוב ועד רע (עמ' 49 ש' 6-11).

שנית, בתשובה לכתב האישום שהגיש עו"ד ברקוביץ' ביום 3.7.2011, לא נזכר שמו של תומר מעולם. יחד עם זאת, בבקשה נאמר כי הנאשמת פעלה במעשיה תחת איומיו של יורי, ועל כן מעשיה של הנאשמת חוסים תחת הגנת סעיף 34"ב לחוק העונשין.

דהיינו, הנאשמת אכן טענה שפעלה במעשיה תחת איומיו של יורי, ולא חששה להזכיר במפורש את שמו של המאיים (לשיטתה - יורי).

אז מדוע זה חסתה את שמו של תומר??

שלישית, התנהלותה של הנאשמת מלמדת כי הינה מבקשת להיתלות במוותו המצער של תומר כאמתלה בטלה. ואבהיר.

הנאשמת טענה כי לראשונה הבינה את היקף כתב האישום לאחר הפגישה עם קצינת המבחן, שהתקיימה ביום 13.11.2012. היא התקשרה מיד לעו"ד גורמן ושאלה בעצתה.

דא עקא, הבקשה דנא הוגשה רק ביום 4.2.2013.

מדוע אם כן המתנה הנאשמת עד ליום 4.2.2013 להגשת בקשה זו?

מדוע, אם התברר לה כבר ביום 13.11.2012 כי לא הבינה את הסדר הטיעון נכון, ואם כבר היתה מיוצגת על ידי עו"ד גורמן, לא הגישה מייד את הבקשה מחזרה מהודייה?

מן הסתם התשובה נעוצה, במותו "המשחרר" של תומר ביום 18.12.2012.

עד למועד זה לא היתה בידי הנאשמת כל עילה לחזרה מהודייה. ההיפך הוא הנכון. הנאשמת היתה מודעת לרושם העז שהותירה עדותו של יורי בחלל אולם בית המשפט, עקב עוצמתה ועקב העובדה שהיא מהווה למעשה עדות שכיב - מרע, ועל כן החליטה שלא ליטול סיכון, והתקשרה בהסדר הטיעון.

ואולם מותו של תומר, אשר מעולם לא נזכר על ידה, והיא לא אמרה את שמו לאיש, סיפק לה אמתלה בטלה להיאחז בה לצורך החזרה מכתב האישום, כאשר ברור לכולי עלמא כי אם תותר החזרה מהודייה, הנאשמת תיאחז בתומר ובלחצים שלטענתה הפעיל עליה, **ואשר מעולם לא סיפרה עליהם לסניגורה**, כבסיס ליצירת ספק באשמתה, כאשר תומר עצמו אינו יכול לבוא ולהעיד על כך או לסתור את דבריה.

תמיהה נוספת בעניין זה הינה העובדה שבדיון שהתקיים ביום 24.12.2012 וכן בבקשה נוספת שהגישה עו"ד גורמן ביום 29.12.2012 לא אמרו הנאשמת או בא כוחה דבר וחצי דבר על מותו של תומר ועל כוונתן להגיש בקשה למתן היתר לחזרה מהודייה.

23. הנה כי כן:

הנאשמת חתמה על הסדר הטיעון לאחר מו"מ ארוך עם המאשימה ובעת שהיתה מיוצגת לכל אורך הדרך ע"י עורך דין.

הסדר הטיעון לא נחתם בלחץ הדיון, אלא 48 שעות לפחות קודם לדיון. אין המדובר בהסדר טיעון אשר נחתם תחת לחץ, כגון הלחץ של "יום מוקד" (רע"פ 2292/08 **שי אמסלם נ' מ"י** (30.3.2009)).

הסדר הטיעון נחתם לאחר מתן עדותו של עד מרכזי במשפט, למעשה מי שהיה שותפה של הנאשמת למעשי העבירה, אשר קשר את הנאשמת באורח משמעותי לעבירות המיוחסות לה. המדובר בעד שלעדו עלול היה להיות משקל מיוחד, נוכח היותה עדות שכיב - מרע. יש להניח שעובדה זו עמדה לנגד עיני הנאשמת בעת שחתמה על הסדר הטיעון.

הנאשמת הבינה את ההסדר מצויין. משך חודשים ארוכים, לא היה בפיה כל טרזניה עליו.

גם נניח שנאשמת הבינה את ההסדר לראשונה רק בהיותה אצל קצינת המבחן (ואיני סבור כך) הרי שחלף זמן רב יחסית, עד אשר הגישה בקשתה זו.

ולסיום, בקשתה של הנאשמת נתלית בטענה בדבר איומים ולחצים מצד אדם מנוח, אותו הנאשמת מעולם לא הזכירה, לא סיפרה עליו לאיש, אין לו כל קשר ענייני ישיר לפרשה נשוא כתב האישום, וכאשר אין בידיה כל עדויות, ראיות ישירות או ראיות נסיבתיות לאיומים הנטענים.

24. על טענות מעין אלה עמד בית המשפט העליון בע"פ 2094/11 בן עמי נ' מ"י (13.11.2011) ואמר דברים אלו:

"הייתי נוטה להתיר למערערים לחזור בהם מהודייתם, לו רק שוכנעתי כי יש ממש בטענותיהם בדבר ה"לחץ" בו היו נתונים ואי-הבנה את מהות ההודיה. לעניין ה"לחץ" לא הובאו בפני הערכאה קמא ראיות כלשהן, ואין סיבה להניח את קיומו כדבר מובן מאליו. סנגוריהם של המערערים נטלו חלק במשא ומתן הממושך שקדם לגיבושו של הסכם הטיעון, וככל שנכחו בהפעלתו של לחץ מסוג כלשהו נגד שולחיהם, היו ממהרים להודיע על כך לבית המשפט, שהרי אם לא היו נוהגים כך היו מכשילים את הערכאה קמא במלאכתה. מטבע הדברים, אפשר שהלחצים עליהם מלינים המערערים הופעלו שלא בנוכחות הסנגורים, ברם, בנסיבות אלו היו המערערים מצווים להביא את הדבר לידיעת באי-כוחם, עובר להכרעת הדין, במטרה להבהיר לאלה, ובאמצעותם לבית המשפט, כי הודאתם הודאת שווא היא. העובדה שלא הונחו בפניו תצהירים מטעם הסנגורים בהם נאמר כי היו עדים להפעלתו של לחץ על שולחיהם, ואף לא על כך שהמערערים התלוננו בפניהם, קודם להרשעתם, על לחצים מסוג זה, הנה בעיני מכרעת ושוללת מכל וכל את הטענה בדבר הודאת שווא. ובאשר להבנתן של העובדות המפלילות, אשוב ואפנה למה שמוסכם על הכל, היינו, שהסדר הטיעון גובש לא בעקבות מהלך פזיז ונמהר, אלא בעקבות מגעים ממושכים עם המשיבה, על דעתם של הנאשמים כולם, ובכללם המערערים. יתרה מכך, הסנגורים טרחו לשוחח עם שולחיהם ולהבהיר להם את השקפתם באשר למצבם נוכח הראיות שבידי המשיבה.....עינינו הרואות שאין כל ספק שהמערערים הבינו היטב את העובדות המפלילות שיוחסו להם, וכן את השלכותיהן במובן ההרשעה והעונש בו הם עתידים לשאת. על כן, נראה כי החלטתם לחזור בהם מהסכמתם מקורה בכך שלאחר מעשה סברו כי עשו מקח טעות, ומכאן רצונם לשוב ולפתוח את ההסכם כדי להגיע עם המשיבה למה שהוגדר בלשונם כ"הבנות חדשות". בכך לא די כדי להתיר להם לחזור בהם מהודייתם, הואיל ומטרתו של צעד זה הוא להשיג רווח משני."

(והשווה גם לאחרונה עפ"ג (חי') 35231-06-13 סמירה אגבריה נ' מ"י (24.10.2013)).

ואידך זיל וגמור.

נוכח כל האמור מסקנתי הינה כי ליבה של בקשה זו נעוץ בשיקולים טקטיים בלבד. היא מונעת מתוך רצון לגייס מוות בלתי קשור של אדם בלתי קשור לצורך השגת רווחים משניים, ואין היא מונעת מחרטה כנה של הנאשמת ורצונה להילחם על חפותה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ה, 04 פברואר 2015, בנוכחות

הנאשמת, בא כוחה, וב"כ המאשימה.